

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011551
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2320011551.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného A. B. a spol., pre obzvlášť závažný zločin nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 06.08.2024 s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona účinného do 06.08.2024 sčasti spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona účinného do 06.08.2024, o odvolaní obžalovaného A. B. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 27.11.2024 pod sp. zn. 17T/14/2020, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27.05.2025 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods.1 písm. e/, ods.3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C.,
trvale bytom: B., D. XXX/XX,
t.č. v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou v inej trestnej
veci,

u k l a d á

Podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „Trestného zákona“) s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraduje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného

zákona (účinného od 06. 08. 2024) sčasti spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a sčasti samostatne, na tom skutkovom základe, že obžalovaný A. B. od presne nezistenej doby a odsúdená E. B. (odsúdená rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 17T/14/2020 - 584 zo dňa 04. 10. 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave pod č. k. 3To/102/2021 - 675 zo dňa 22. 03. 2022, právoplatného dňa 22. 03. 2022), na presne neustálených miestach v meste B., od doposiaľ neustálenej osoby, bez povolenia spoločne zadovážovali, v meste B. spoločne predávali minimálne v júli 2020 minimálne 3-krát po 1,5 kubíka (15 dávok) pervitínu po 80,- eur (celkovo minimálne za 240,- eur) F. B., dňa 14. 07. 2020 pervitín v množstve 3 gramy za 200,- eur G. H., obžalovaný A. B. samostatne predal v období od marca do mája 2020 minimálne 5-krát po jednom kubíku pervitínu za 30,- eur (spolu minimálne za 150,- eur) E. A. a tiež prechovávali až do 16:16 hodiny dňa 14. 07. 2020 v osobnom motorovom vozidle značky Mercedes S430, evidenčné číslo I. bordovej farby na parkovisku na adrese J. C. XXXX, B.:

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom (rozmer cca 10,1 x 6,1 cm) s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 2776 mg s priemernou koncentráciou 45,2 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), obsahujúce 1255 mg absolútneho metamfetamínu,

- zatavenú plastovú injekčnú striekačku o objeme 10 ml olepenú priehľadnou lepiacou páskou s obsahom zvyškov bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 8 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM),

- roztrhané plastové vrečko s tlakovým uzáverom (rozmer cca 10,1 x 6,1 cm) s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 132 mg s priemernou koncentráciou 45,6 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), obsahujúce 60 mg absolútneho metamfetamínu,

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom (rozmer cca 10,1 x 6,1 cm) s obsahom zvyškov bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 6 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM),

v celkovej hodnote minimálne 16,32 eura, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z., o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za túto trestnú činnosť uložil okresný obžalovanému podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len „Trestného zákona“) s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd predmetný rozsudok zdôvodnil rozsahu č.I. 860-866 spisu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný A. B. a okresný prokurátor.

Obžalovaný zdôvodnil odvolanie samostatnými písomnými podaniami prostredníctvom obhajcov, v ktorom v prvom rade namietal, že okresný súd rozhodol v nezákonnom zložení, pretože konajúca samosudkyňa nemohla o vine obžalovaného rozhodovať.

Podľa rozhodnutia ESLP a rozhodnutí NS SR (napr. 2TdoV/10/2021), v situáciách, kde sudca rozhodoval o obžalovaných, ktorých trestná činnosť navzájom podľa obžaloby súvisí, nemôže takýto sudca rozhodnúť o vine obžalovaného

Konajúca sudkyňa uznala vinu bývalej spoluobžalovanej, ktorá urobila vyhlásenie, že je vinná ... a to tak, ako to bolo uvedené v obžalobe a teda rozhodla už aj o vine obžalovaného, pretože už v rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17 T/14/2020-584 zo dna 4.10.2021 tvrdí o obžalovanom, že je spolupáchateľom trestnej činnosti, za ktorú bola odsúdená, čo je uvedené v skutkovej vete rozsudku, a teda rozhodnutie o obžalovanom bolo pre konajúcu sudkyňu podľa tohto rozhodnutia vopred jednoznačné.

Je potrebné uviesť, že hoci ESLP nevyklúčil možnosť, aby v niektorých prípadoch rozhodovali v trestnom konaní sudcovia, ktorí v minulosti rozhodovali o iných obvinených alebo spoluobvinených, ktorých trestné

činy navzájom súvisia, stanovil pre takýto postup konkrétne podmienky, bez ktorých naplnenia zotrvá dôvodná pochybnosť o nestrannosti sudcov:

1. Skutkové vety v skorších odsudzujúcich rozsudkoch môžu obsahovať zmienku o tretích osobách iba vtedy, ak uvedenie účasti tretích osôb na skutku je nevyhnutné pre posúdenie zodpovednosti a viny obžalovaného (bod 58 Rozsudku ESIP F. vs. Slovenská republika), čo nie prípad sťažovateľa.

2. Skutkové vety v skorších rozhodnutiach musia byť formulované tak, aby sa predišlo akejkoľvek potenciálnej zaujatosti o vine tretej strany, aby nebolo ohrozené spravodlivé preskúmanie obvinení v samostatnom konaní.

3. Skutkové vety v skorších rozhodnutiach majú obsahovať skôr iba všeobecný odkaz na prítomnosť tretej osoby s uvedením jej úlohy alebo postavenia než individuálnu identifikáciu osoby. V tomto smere nemusí postačovať na anonymizáciu tretej osoby ani uvedenie jej iniciálok a prezývky, ak súd pozná totožnosť tretej osoby a posudzuje veci spoluobvinených osôb, ktorých skutky sú vymedzené totožne (bod 60 a 62 Rozsudku ESEP F. vs. Slovenská republika)

Vyššie uvedené atribúty neboli v prípade obžalovaného naplnené, keďže konajúca sudkyňa rozhodovala o spoluobžalovanej, ktorej skutok bol vymedzený úplne totožne, bolo v ňom uvedené meno obžalovaného s uvedením konania, ktorého sa mal údajne dopustiť.

Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 2TdoV/10/2021 i z rozhodnutia 5Ndt 9/2023 vyplýva, že je treba zovšeobecniť, že pre uvedenie inej osoby (o ktorej vine sa nerozhoduje) vo výroku odsudzujúceho rozhodnutia musia byť splnené kumulatívne dve základné podmienky:

1. uvedenie inej osoby údajne spáchaného trestného činu je nevyhnutné na právnu kvalifikáciu trestného činu obvineného a zároveň

2. v tom istom rozhodnutí sa jasne uvedie, že vina tejto inej osoby nebola doposiaľ zákonným spôsobom preukázaná a bude predmetom samostatného vykonania dokazovania a rozhodnutia (resp. že je stíhaná v rámci samostatného trestného konania).

V prípade obžalovaného neboli tieto podmienky splnené

V tejto súvislosti poukazuje obžalovaný aj na rozsudok NS SR č.k. 3Tdo/43/2023 zo dňa 6.11.2024.

Z rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17T/14/2020-584 zo dňa 4.10.2021 vyplýva, že obžalovaný A. B. po vzájomnej dohode s E. B., na presne neustálených miestach v meste B. spoločne zadovážovali a spoločne predávali najmenej od 22.8.2019 minimálne 15 dávok pervitínu F. B..

Z rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17T/14/2020-860 zo dňa 27.11.2024 vyplýva, že obžalovaný A. B. E. B., na presne neustálených miestach v meste B., spoločne zadovážovali a predávali minimálne v júli 2020, minimálne 3-krát po 1,5 kubíka pervitínu F. B..

Teda existujú dva rozsudky s odlišným popisom toho istého skutku, čo nie je možné, logicky musí z toho vyplývať, že skutok v nich uvedený je sa takto nemohol aspoň v jednom prípade stať a je chybný.

Svedok F. B. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 30.6.2021 uviedol, že si drogy zabezpečoval od osoby, ktorú označil ako K. a L. a od ďalšej neznámej osoby, A. B. však neoznačil.

Z akého dôvodu súd uprednostnil výpoveď tohto svedka zo dňa 11.9.2024 obhajobe nie je jasné a dovoľuje si tvrdiť, že ak tohto svedka súd vypočuje ešte raz, bude jeho výpoveď zase iná (R 8/1965-II., R 38/1970-11.).

Súdna prax považuje opakované vypočúvanie obvineného za nátlak R 38/1968, čo možno analogicky uplatniť aj na svedka.

Svedok E. A. nevypovedal, že by mu obžalovaný predal drogu, nie je preto jasné, na základe čoho k takémuto záveru súd dospel.

Ak súd vychádzal z toho, že tento svedok uviedol, že posielal známych k M., aby mu doniesli pervitín od neho, na tomto nie je možné postaviť základ viny obžalovaného, pretože známi mohli svedkovi doniesť drogy od niekoho iného a nie od M. a zároveň nie je jasné, na základe čoho sa súd domnieva, že obžalovaný je M..

Čo sa týka úvah súdu (na strane 13 rozsudku), že obžalovaný participoval na predaji drog G. H., aj keď mu ich odovzdal F. B. (ktorý je za to aj odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 1T/54/2021 zo dňa 22.6.2022), sú nejasné, pretože sa zakladajú iba na domnienkach a naviac ignorujú už právoplatné rozhodnutie o tejto otázke v inej trestnej veci vyššie označenej.

Obhajoba tiež namieta, že súd v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlil, na základe akého dôkazu dospel k záveru, že obžalovaní A. B. a E. B. sa dohodli na zadovážení a spoločnom predaji drog, a teda ani prečo sa domnieva, že drogy zaistené pri prehliadke vozidla Mercedes patrili obžalovanému A. B..

V odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje súd na záznamy z odpočúvania telefónu používaného obžalovaným.

K tomuto je potrebné uviesť, že telefónne číslo XXXX XXX XXX patri F. N., bytom I. XXX/XX, O. a podľa príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky sa mala odpočúvať osoba E. G., nar. X.X.XXXX (prezývka L.).

Pokiaľ na základe týchto príkazov súdu došlo k odpočúvaniu iných osôb než je E. G., nar. X.X.XXXX, ide o dôkaz získaný nezákonným spôsobom a nemožno ho v tomto konaní použiť ako dôkaz proti obžalovanému, ktorý odpočúvaný byť nikdy nemal, na čom obhajoba trvá.

Z rozsudku nie je zistiteľné, na základe akého dôkazu súd ustálil, že telefónne číslo používal obžalovaný. Súd si vopred zvolil určitú predstavu o obžalovanom a jeho konaní popísanom v obžalobe a na základe toho posudzoval a vytváral ďalšie dôkazy.

Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 617/2000 orgány činné v trestnom konaní od najnižšieho po najvyšší stupeň nesmú vykonávať selekciu dôkazov, ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú vinu. Nikto nie je podľa vlastných kritérií oprávnený vykonávať selekciu dôkazov a nesmie viesť konanie určitým smerom.

Okresný súd Galanta predviedol vo svojom rozhodnutí selekciu dôkazov a zameral sa len na preukázanie verzie, že obžalovaný spáchal skutok uvedený v obžalobe a v tomto smere zopakoval už raz vykonané dôkazy, čo nemožno akceptovať.

Toto potvrdzuje skutočnosť, že súd pri hodnotení dôkazov vychádzal aj z výpovedí G. H. a F. B. v postavení obžalovaných v iných trestných veciach a z výpovedi svedkov v týchto pripojených spisoch vypočutých

Ide o trestné spisy Okresného súdu Galanta č.k. 1T/121/2020 a 1T/54/2021. Použitie takýchto dôkazov je obchádzanie zákona a v tomto prípade aj s cieľom usvedčiť obžalovaného, čo je neprípustná selekcia dôkazov.

Obžalovaný na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Galanta č.k. 17T/14/2020-860 zo dňa 27.11.2024 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Okresný prokurátor svoje odvolanie odôvodnil tým, že považuje uložený nepodmienečný trest obžalovanému za neprimerane mierny a v rozpore s procesnými pravidlami. V prejednávanom prípade súd podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku prihliadol na skutočnosť, že u obžalovaného prevažovali priťažujúce okolnosti, ktorú však už v rozpore s týmto odôvodnením nijak nepremietol do výmery uloženého trestu, keď túto určil na samotnej spodnej hranici trestnej sadzby.

Súd teda obžalovanému, ktorý je šesťnásobným recidivistom, ktorý prešiel od menej závažnej trestnej činnosti k vysoko závažnej drogovej trestnej činnosti, a u ktorého doterajšie odsúdenia a tresty nespĺnili svoj účel, uložil trest rovnaký, ako keby išlo o prvopáchateľa trestnej činnosti.

Uvedené je potom okrem ustanovení § 34 a nasl. Trestného zákona upravujúcich zásady ukladania trestov v rozpore tiež so zásadou rovnakého zaobchádzania, v rozpore s princípmi právneho štátu a princípom právnej istoty, teda, že obdobné prípady sa posudzujú a rozhodujú obdobne a odlišné prípady sa posudzujú a rozhodujú odlišne a nie je možné ukladať rovnaké tresty recidivistom aj prvotrestaným páchatelom.

Súd nekonštatoval, že by v konaní zistil dôvody, pre ktoré by neprihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, keď takéto podľa jeho názoru ani neexistujú. Zároveň súd bližšie nijak neodôvodnil, prečo obžalovanému uložil najnižší možný trest napriek prevahe skutočnosti svedčiacim v prospech uloženia prísnejšieho trestu, teda rozhodnutie je zároveň arbitrárne, v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku

Z uvedených dôvodov navrhol, aby Krajský súd v Trnave v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta vo výroku o treste a aby v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanému uložil prísnejší nepodmienečný trest odňatia slobody, minimálne na 8 rokov

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie a to dňa 27.05.2025 za prítomnosti prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava, obžalovaného a náhradnej obhajkyne.

Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť a odvolaniu okresného prokurátora vyhovieť v zmysle jeho písomného návrhu.

Obžalovaný a jeho obhajkyňa sa na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu pridržovali písomného odvolania s tým, že navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Odvolanie prokurátora navrhli zamietnuť.

Krajský súd v Trnave na základe riadne a včas podaných odvolaní obžalovaným a okresným prokurátorom podľa § 317 ods.1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k nasledujúcim skutkovým a právnym záverom.

Celkom na úvod krajský súd považuje za potrebné uviesť, že v predmetnom konaní už Okresný súd Galanta rozhodoval, keď v poradí prvým rozsudkom zo dňa 04.10.2021 pod sp. zn. 17T/14/2020, obžalovaných A. B. a E. B. uznal za vinných zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona sčasti spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a sčasti samostatne, na tom skutkovom základe, že

obžalovaný A. B. od presne nezistenej doby a obžalovaná E. B. najmenej od 22. 08. 2019 po vzájomnej dohode, na presne neustálených miestach v meste B., od doposiaľ neustálenej osoby, bez povolenia spoločne zadovážovali, v meste B. spoločne predávali minimálne 15 dávok pervitínu za 100,- eur F. B., obžalovaná E. B. presne neustálené množstvo pervitínu v sáčku minimálne za 150,- eur G. H., obvinený A. B. samostatne minimálne jeden kubík pervitínu za 30,- eur E. A. a tiež prechovávali až do 16:16 hodiny dňa 14. 07. 2020 v osobnom motorovom vozidle značky Mercedes S430, evidenčné číslo I. bordovej farby na parkovisku na adrese J. C. XXXX, B.:

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom (rozmer cca 10,1 x 6,1 cm) s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 2776 mg s priemernou koncentráciou 45,2 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), obsahujúce 1255 mg absolútneho metamfetamínu, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť minimálne 31 obvykle jednorazových dávok drogy,

- zatavenú plastovú injekčnú striekačku o objeme 10 ml olepenú priehľadnou lepiacou páskou s obsahom zvyškov bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 8 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), ktoré množstvo nepostačuje na prípravu obvykle jednorazovej dávky drogy,

- roztrhané plastové vrečko s tlakovým uzáverom (rozmer cca 10,1 x 6,1 cm s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 132 mg s priemernou koncentráciou 45,6 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), obsahujúce 60 mg absolútneho metamfetamínu, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť minimálne 2 obvykle jednorazové dávky drogy,

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom (rozmer cca 10,1 x 6,1 cm) s obsahom zvyškov bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 6 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), ktoré množstvo nepostačuje na prípravu obvykle jednorazovej dávky drogy,

v celkovej hodnote minimálne 16,32 eura, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z., o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za túto trestnú činnosť okresný súd obžalovanému A. B. uložil podľa § 172 ods. 1 s poukazom na § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov, na ktorého výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovanej E. B. za túto trestnú činnosť uložil podľa § 172 ods. 1 s poukazom na § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov, na ktorého výkon trestu ju zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaní A. B., E. B. a okresný prokurátor.

Následne Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 22.03.2022 pod sp. zn. 3To/102/2021, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanej E. B. vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanej uložil podľa § 172 ods. 1 s poukazom na § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 roky, na ktorého výkon trestu ju zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo vzťahu k obžalovanému A. B. podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2 Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby o nej znovu konal a rozhodol. Po zrušení a vrátení veci okresnému súdu bolo jeho úlohou v dostatočnej miere sa vysporiadať s namietanými pochybeniami, následne so všetkými vo veci vykonanými dôkazmi, zopakovať dokazovanie v naznačenom smere, prípadne vykonať ďalšie dokazovanie, ktorého potreba na hlavnom pojednávaní vyvstane a ktoré bude plne korešpondovať s obsahom spisu a následne bude premietnuté i do samotného rozsudku s tým, aby bol vypracovaný

v súlade s ust. § 168 Trestného poriadku a aby bolo v tomto smere zaručené i právo obžalovaného na obhajobu.

V poradí druhým rozsudkom Okresný súd Galanta zo dňa 13.02.2023 pod sp. zn. 17T/14/2020 obžalovaného A. B. súd podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta č. 3 Pv 335/20/2020 zo dňa 23.12.2020 podanej za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno c) Trestného zákona poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona sčasti spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a sčasti samostatne na tom skutkovom základe, že

obžalovaný A. B. od presne nezistenej doby a obžalovaná E. B. (odsúdená rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 17T/14/2020 - 584 zo dňa 04. 10. 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave pod č. k. 3To/102/2021 - 675 zo dňa 22. 03. 2022, právoplatného dňa 22. 03. 2022) najmenej od 22. 08. 2019 po vzájomnej dohode, na presne neustálených miestach v meste B., od doposiaľ neustálenej osoby, bez povolenia spoločne zadovažovali, v meste B. spoločne predávali minimálne 15 dávok pervitínu za 100,- eur F. B., odsúdená E. B. presne neustálené množstvo pervitínu v sáčku minimálne za 150,- eur G. H., obžalovaný A. B. samostatne minimálne jeden kubík pervitínu za 30,- eur E. A. a tiež prechovávali až do 16:16 hodiny dňa 14. 07. 2020 v osobnom motorovom vozidle značky Mercedes S430, evidenčné číslo I., bordovej farby, na parkovisku na adrese J. C. XXXX, B.:

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom (rozmer cca 10,1 x 6,1 cm) s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 2776 mg s priemernou koncentráciou 45,2 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), obsahujúce 1255 mg absolútneho metamfetamínu, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť minimálne 31 obvykle jednorazových dávok drogy,

- zatavenú plastovú injekčnú striekačku o objeme 10 ml olepenú priehľadnou lepiacou páskou s obsahom zvyškov bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 8 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), ktoré množstvo nepostačuje na prípravu obvykle jednorazovej dávky drogy,

- roztrhané plastové vrečko s tlakovým uzáverom (rozmer cca 10,1 x 6,1 cm s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 132 mg s priemernou koncentráciou 45,6 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), obsahujúce 60 mg absolútneho metamfetamínu, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť minimálne 2 obvykle jednorazové dávky drogy,

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom (rozmer cca 10,1 x 6,1 cm) s obsahom zvyškov bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 6 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), ktoré množstvo nepostačuje na prípravu obvykle jednorazovej dávky drogy,

v celkovej hodnote minimálne 16,32 eura, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z., o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie okresný prokurátor.

Následne Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 19.12.2023 pod sp. zn. 3To/54/2023, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 13.02.2023 pod sp. zn. 17T/14/2020 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec sa vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Úlohou okresného súdu bolo postupovať v naznačenom smere odvolacieho súdu, s poukazom na nutnosť oboznámenia podstatného obsahu spisového materiálu OS Galanta pod sp. zn. 1T/54/2021, následne vypočuť svedkov F. N., F. B. a opätovne vypočuť svedkov G. H. a F. B., všetkých k okolnostiam popísaných v odvolacích námietkach prokuratúry, ktoré sa i odvolaciemu súdu zdali byť relevantné pre dostatočné a úplné ustálenie skutkového stavu, keď následne okresný súd mal za úlohu opätovne vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a odstrániť odvolacím súdom ostatné vytknuté nedostatky.

Následne okresný súd rozhodol po vykonaní nariadených úkonov napadnutým rozsudkom dňa 27.11.2024.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku (po predchádzajúcom zrušení), postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní po doplnení dokazovania v zmysle uznesenia Krajského súdu

v Trnave sp.zn. zo dňa 19.12.2023 pod sp. zn. 3To/54/2023 vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd aj keď stručne, no v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí všetky správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II.US 78/05, III.US 264/08, IV.US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Ak si potom nadriadený súd osvojuje správnosť záverov napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je jeho úlohou zamerať sa výlučne na riešenie odvolacích námietok odvolateľa.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

Obžalovaný v prvom rade namietal, že okresný súd rozhodol v nezákonnom zložení, pričom svoju námietku opiera o skutočnosť, že konajúca sudkyňa už predtým rozhodovala o vine bývalej spoluobžalovanej, pričom v rozsudku bolo uvedené, že skutku sa mala dopustiť ako spolupáchateľ spolu s obžalovaným.

Takéto tvrdenie je neprípustné ako dôvod nezákonnosti zloženia senátu. Z obsahu spisu a z dostupných rozhodnutí je zrejmé, že nebolo rozhodované o obžalovanom predtým, ale o osobe, ktorá sa k skutku priznala a voči ktorej bolo konanie právoplatne skončené. Zákonnosť zloženia senátu okresného súdu bola dodržaná, keďže samosudkyňa bola riadne pridelená v súlade s rozvrhom práce.

Odvolací súd sa v danej súvislosti dôsledne zaoberal aj judikatúrou, na ktorú obžalovaný odkazuje – najmä rozhodnutím ESLP F. v. Slovenská republika, ako aj rozhodnutiami NS SR sp. zn. 2TdoV/10/2021, 5Ndt/9/2023 a 3Tdo/43/2023.

Z týchto rozhodnutí však nevyplýva žiadna všeobecná prekážka, ktorá by apriórne vylučovala, aby sudca, ktorý rozhodol v tom istom konaní voči osobe, ktorá sa priznala k skutku (v celom rozsahu a učinila v tomto smere vyhlásenie), nemohol následne pokračovať v tom istom konaní a následne rozhodovať aj proti inej osobe, ktorá sa ku skutku nepriznala. Zásadným kritériom je vždy otázka zachovania nestrannosti a možnosti nezávislého posúdenia viny obžalovaného na základe samostatne vykonaného dokazovania.

Odvolací súd teda nepovažuje za dôvodnú námietku, podľa ktorej by mal byť vylúčený sudca len z toho dôvodu, že predtým rozhodoval v spoločnom konaní (v jednom momente a jedným rozsudkom) o dvoch obžalovaných – údajných spolupáchateľoch, z ktorých sa jeden k spáchaniu skutku priznal, kým druhý vinu poprel a jeho výrok o vine bol následne zrušený odvolacím súdom.

V právnej praxi totiž nie je nijako výnimočné, že súd rozhoduje o viac obžalovaných v spoločnom konaní, pričom nie všetci sa priznajú ku skutku. Skutočnosť, že jeden z obžalovaných viny prizná a druhý nie, a že v dôsledku podaného odvolania dôjde zo strany odvolacieho súdu k zrušeniu rozsudku len vo vzťahu k jednému z nich, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom pre vylúčenie zákonného sudcu, ktorý o veci rozhodoval.

Z judikatúry Ústavného súdu SR i Európskeho súdu pre ľudské práva síce vyplýva, že sudca musí rozhodovať nestranné a nezávisle, avšak len samotná skutočnosť, že už v tej istej trestnej veci rozhodol o dvoch obžalovaných, z ktorých jeden sa ku skutku priznal a druhý nie, nepostačuje na záver o jeho zaujatosti. Odlišný výklad by bol v praxi neudržateľný a neprípustne by paralyzoval trestné konanie, keďže by znamenal, že v každom spoločnom konaní, kde sa jeden z údajných spolupáchateľov prizná a druhý nie, by o nepriznanom musel vždy rozhodovať nový sudca alebo nový senát. Takýto výklad by bol nielen absurdný, ale aj v rozpore s princípom procesnej hospodárnosti a zásadou rýchleho a efektívneho súdneho konania.

Podľa názoru odvolacieho súdu teda samotné rozhodovanie o dvoch spolupáchateľoch v jednom konaní, pričom jeden sa prizná a druhý nie, nezakladá žiadne objektívne pochybnosti o nestrannosti sudcu, pričom zrušenie časti rozsudku len vo vzťahu k jednému z obžalovaných nepredstavuje porušenie práva na zákonného sudcu, pokiaľ ďalšie konanie prebieha pred tým istým zákonne určeným sudcom podľa rozvrhu práce. Pochybnosti o zaujatosti musia byť podložené konkrétnymi okolnosťami, ktoré by mohli vyvolať obavu z predpojatej vopred utvorenej mienky – čo v danom prípade nebolo preukázané. Z týchto dôvodov nepovažuje odvolací súd takto formulovanú námietku za dôvodnú.

Tvrdenie obžalovaného, že v jeho prípade neboli naplnené podmienky judikatúry NS SR, je len formálnym výkladom bez ohľadu na skutkový stav veci.

Rozhodnutie o vine spoluobžalovanej nebolo podmienené potrebou vysloviť viny obžalovaného, a žiadne z predpokladov na konštatovanie prejudikovania jeho viny neboli naplnené.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že namietané skutočnosti nezakladajú nezákonnosť zloženia súdu ani dôvodnú pochybnosť o nestrannosti konajúcej sudkyne, a odvolanie obžalovaného je v tejto časti nedôvodné. Zo strany okresného súdu nedošlo podľa názoru odvolacieho súdu k porušeniu práva obžalovaného na zákonného sudcu ani práva na spravodlivý proces.

Odvolací súd sa dôsledne zaoberal aj judikatúrou, na ktorú obžalovaný odkazuje – najmä rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci F. v. Slovenská republika, ako aj rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2TdoV/10/2021, 5Ndt/9/2023 a 3Tdo/43/2023.

Z uvedených rozhodnutí však nevyplyva žiadna všeobecná procesná prekážka, ktorá by automaticky a bez ďalšieho vylučovala možnosť, aby ten istý sudca, ktorý predtým rozhodoval o osobe priznanej ku skutku, rozhodoval aj o vine iného spoluobžalovaného, ktorý sa ku skutku nepriznal. Naopak, zásadným a rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní prípustnosti takéhoto postupu je zachovanie sudcovskej nestrannosti a možnosť nezávislého posúdenia viny obžalovaného na základe samostatne vykonaného dokazovania okresný súd po zrušení veci vo vzťahu k obžalovanému A. B. aj učinil.

V tejto súvislosti však odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že veci, o ktorých sa v judikatúre hovorí, nie sú identické so súčasne prejednávanou vecou, a to najmä z nasledovných dôvodov.

O vine spoluobžalovaných osôb v predmetnej veci bolo rozhodnuté v iných, samostatných konaniach, ktoré boli procesne ukončené najmä na základe dohôd o vine a treste, uzavretých medzi obžalovanými a prokurátorom, a schválených príslušným súdom podľa § 232 a nasl. Trestného poriadku.

Ide teda o iné trestné konania s rozdielnym procesným režimom a odlišným rozsahom dokazovania, v ktorých súd posudzoval viny len jednej osoby, ktorá sa priznala, a nie o spoločné konanie voči viacerým obžalovaným, v ktorom by sudca rozhodoval o všetkých osobách spoločne.

Napokon, aj v tomto samostatnom konaní, ktoré je predmetom aktuálneho preskúmania, okresný súd vykonal dôkazy (a to aj po predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach tunajšieho súdu) voči obžalovanému A. B. samostatne, nezávisle a v plnom rozsahu, a svoje rozhodnutie založil na individuálnom posúdení dôkazov týkajúcich sa výlučne obžalovaného, čo de facto potvrdil aj v poradí druhým rozsudkom, ktorým obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Za týchto okolností teda odvolací súd považuje tvrdenie o možnej zaujatosti sudkyne za nepodložené a právne nedôvodné. Súčasne zdôrazňuje, že ak by bol takýto výklad prijatý, znamenalo by to, že v každom prípade, keď dôjde k rozhodnutiu o jednom z údajných spolupáchateľov – najmä jeho vyhlásení o vine vo vzťahu k skutku popísaného v obžalobe – by bolo treba následne z veci vylúčiť každého sudcu, ktorý o prijatí jeho viny rozhodol, čo by viedlo k absurdným dôsledkom a neopodstatnene by paralyzovalo výkon spravodlivosti.

Z vyššie uvedených dôvodov považuje odvolací súd aj túto časť odvolania za nedôvodnú.

Odvolačný súd sa dôsledne zaoberal aj námietkou obžalovaného, podľa ktorej má z dvoch rozsudkov Okresného súdu Galanta – č. k. 17T/14/2020-584 zo dňa 4. 10. 2021 a č. k. 17T/14/2020-860 zo dňa 27. 11. 2024 – vyplývať nelogický rozpor, keďže podľa názoru obžalovaného ide o odlišný skutkový opis „toho istého skutku“, čo má podľa neho znamenať, že skutkový záver v jednom z týchto rozhodnutí musí byť nutne nesprávny.

Odvolačný súd túto námietku nepovažuje za dôvodnú, a to z nasledujúcich dôvodov.

Je potrebné zdôrazniť, že rozsudok zo dňa 27. 11. 2024 bol vydaný až po rozsudku z 4. 10. 2021, teda v čase, keď už došlo k ďalšiemu vývoju dokazovania, ku doplneniu dôkaznej situácie a k výraznému posunu v skutkových zisteniach, ktoré boli súdom nanovo rozhodnuté po ich následnom vyhodnotení, pričom skutok v rozsudku prvostupňového súdu z 27. 11. 2024 vymedzený na základe výpovede svedka F. B. presnejšie, v užšom časovom rámci (júl 2020) a s konkrétnejšími údajmi o množstve a frekvencii dodávok drog. Z obsahov oboch rozsudkov vyplýva, že každý z nich vychádzal z inej dôkaznej situácie a z iného štádia poznania skutkového deja, pričom v skoršom rozsudku išlo o zovšeobecnený opis zadováženia a distribúcie drog v období od augusta 2019, v neskoršom rozsudku išlo o doplnené a upresnené skutkové zistenia vzťahujúce sa na obdobie júla 2020, pričom tento bol posudzovaný vo v následnom procesnom rámci a na základe aktuálne dostupných dôkazov.

Z toho, že v dvoch rozsudkoch sú uvedené odlišné údaje o čase a množstve drog, nevyplýva ich vzájomná vylúčnosť, ale len to, že v neskoršom rozhodnutí došlo po prehodnotení skutkových okolností k doplneniu a konkretizácii skutku. Tieto skutkové závery boli v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) a ako také nemôžu byť bez ďalšieho považované za rozporné či nesprávne.

Odvolačný súd preto uzatvára, že namietané skutkové rozdiely medzi uvedenými rozsudkami nie sú výsledkom logického alebo právneho omylu, ale prirodzeným dôsledkom vývoja dokazovania a postupného dopĺňania. Prehodnocovania skutkového stavu, pričom každý z uvedených rozsudkov bol vydaný v samostatnom konaní, na základe aktuálne dostupného dokazovania po komplexnom vyhodnotení dôkazov

Táto časť odvolania je preto rovnako nedôvodná a ako taká nemôže mať rovnako za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Odvolačný súd sa zaoberal aj ďalšou odvolacou námietkou, ktorou obžalovaný namieta vierohodnosť výpovede svedka F. B., pričom poukazuje na to, že na hlavnom pojednávaní dňa 30. 06. 2021 obžalovaného priamo nemenoval, ale ako osoby, od ktorých si zadovážoval drogy, uviedol len osobu s prezývkou „K.“, „L.“ a ďalšiu neznámu osobu.

Odvolačný súd túto námietku nepovažuje tiež za dôvodnú, a to z nasledovných dôvodov.

Je nesporné, že výpoveď svedka F. B. z 30. 06. 2021 obsahuje len čiastkové a neúplné identifikačné údaje o osobách, od ktorých mal zadovážovať drogy, a obžalovaného priamo nemenoval. Táto výpoveď však bola posudzovaná v kontexte dôkaznej situácie v danom štádiu konania, a nemožno ju vytrhávať z kontextu neskoršieho vývoja dokazovania.

Rozhodujúce je, že na ďalšom hlavnom pojednávaní dňa 11. 09. 2024 svedok B. jednoznačne a dôrazne identifikoval obžalovaného ako osobu, ktorá mu drogy opakovane predávala. Opakovane potvrdil, že obžalovaného pozná, že ho videl pri predaji drog, že drogy mu najčastejšie odovzdával osobne a že ho vie s istotou identifikovať ako predajcu pervitínu, ktorý riadil vozidlo značky Mercedes, spomínané aj v iných dôkazoch. Svedok ďalej uviedol, že pri rekognícii nebol na neho vyvíjaný žiadny nátlak, nikoho nenaznačoval ani neovplyvňoval, a že obžalovaného označil dobrovoľne a samostatne ako osobu, od ktorej si drogy kupoval. Táto výpoveď bola vyhodnotená v súvislosti s ďalšími dôkazmi ako logická, presvedčivá a vnútorne konzistentná. Svedok opísal konkrétny spôsob predaja drog – výmena peňazí a drogy cez okno auta, najčastejšie prostredníctvom muža sediaceho za volantom. Tento muž bol podľa jeho opisu obžalovaný, ktorého viackrát videl a pri ktorom si je istý, že to bol on. Tento opis predaja zodpovedá aj iným častiam vykonaného dokazovania a nie je v rozpore s ďalšími dôkazmi vo veci.

Odvolačný súd ďalej zaoberal aj námietkou obžalovaného, podľa ktorej nie je zjavné, z akého dôvodu súd uprednostnil výpoveď svedka F. B. zo dňa 11. 9. 2024 pred jeho skoršou výpoveďou zo dňa 30. 6. 2021. Obhajoba v tejto súvislosti tvrdí, že v prípade opätovného výsluchu by svedok mohol opäť vypovedať odlišne a poukazuje na rozhodnutia publikované pod č. R 8/1965-II., R 38/1970-II. a R 38/1968, pričom analogicky aplikuje závery týkajúce sa opakovaných výsluchov obvineného aj na svedka.

Odvolačný súd považuje túto námietku za nedôvodnú z týchto dôvodov.

Je nespochybniteľné, že svedok F. B. už vo svojej skoršej výpovedi zo dňa 30. 6. 2021 podrobne opísal priebeh trestnej činnosti, a to spôsob, akým si zadovážoval pervitín, kde k tomu dochádzalo, ako mu bol pervitín odovzdávaný, a tiež opísal základné charakteristiky osôb, ktoré mu drogu odovzdávali.

To, že v tejto výpovedi obžalovaného priamo nemenoval, nevyklučuje jej dôkaznú hodnotu, nakoľko skutkové okolnosti boli opísané pomerne presne a detailne – a výpoveď obsahovala viacero konkrétnych znakov, ktoré boli neskôr zosúladené s ďalšími dôkazmi vo veci.

Neskoršia výpoveď z 11. 9. 2024 slúžila potom najmä na jednoznačnú identifikáciu osoby obžalovaného. Na hlavnom pojednávaní dňa 11. 9. 2024 svedok výslovne uviedol, že osobu, ktorá mu drogy predávala, jednoznačne opoznáva ako obžalovaného, pričom opísal, že išlo o muža, ktorý sedel za volantom bordového Mercedesu a ktorému cez okno odovzdával peniaze, za čo mu bola poskytnutá dávka drogy. Táto výpoveď nepriniesla nový skutkový opis trestnej činnosti, ale slúžila výhradne na potvrdenie totožnosti osoby, ktorá bola už v predchádzajúcej výpovedi opísaná nepriamo – prezývkami alebo všeobecnými črtami. Súd preto logicky a správne dospel k záveru, že výpoveď zo septembra 2024 neprotirečí skoršej výpovedi, ale ju len dopĺňa a precizuje, pričom túto výpoveď nebolo dôvodné odmietnuť len preto, že nastala v čase po skoršom konaní.

Obhajoba tvrdí, že v prípade ďalšieho výsluchu by svedok mohol opäť vypovedať inak, čo má spochybňovať dôveryhodnosť výpovede. Ide však o nepodloženú domnienku, ktorá nemá oporu v žiadnom konkrétnom dôkaze. Pokiaľ výpoveď svedka spĺňa formálne aj materiálne požiadavky na jej zákonnosť a vnútornú súdržnosť, nie je možné ju odmietnuť len na základe špekulatívneho predpokladu o jej budúcej možnej zmene.

Rozhodnutie R 38/1968 sa týka výsluchu obvineného, ktorému zákon priznáva osobitné práva – vrátane práva nevypovedať a nespolupracovať. Tieto práva nemožno analogicky preniesť na postavenie svedka, ktorý má inú dôkaznú úlohu a pri ktorom opakovaný výsluch, vedený zákonným spôsobom, nie je nijako nezákonný. Navyše, v danom prípade k ďalšiemu výsluchu nedošlo z iniciatívy orgánov činných v trestnom konaní na účel nátlaku, ale ako súčasť objasnenia identity osoby, ktorú svedok predtým opísal. Odvolací súd dospel k záveru, že výpoveď svedka F. B. zo dňa 11. 9. 2024 nepredstavuje nový skutkový obsah, ale najmä jednoznačnú identifikáciu obžalovaného ako osoby, ktorú už skôr opísal v rámci priebehu trestnej činnosti. Jej vyhodnotenie ako dôveryhodnej a súladnej so skoršou výpoveďou je vecne odôvodnené a zákonné. Námietku obžalovaného preto považuje odvolací súd aj v tomto smere za nedôvodnú.

Odvolací súd sa podrobne zaoberal aj námietkou obžalovaného, podľa ktorej svedok E. A. nevypovedal, že by mu obžalovaný osobne predal drogu, a zároveň nie je podľa obhajoby zrejmé, na základe čoho súd prvého stupňa vyvodil, že osoba označovaná ako „M.“, za ktorou mal svedok posielat' svojich známych, je totožná s obžalovaným A. B.. Tieto námietky však odvolací súd taktiež nepovažuje za dôvodné.

Výpoveď svedka E. A., ktorú uviedol v prípravnom konaní a ktorá bola riadne prečítaná na hlavnom pojednávaní, odvolací súd považuje za usvedčujúcu voči obžalovanému, a to najmä v kontexte s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi.

Z výpovede jednoznačne vyplýva, že svedok poznal telefónne číslo XXXX XXX XXX a mal ho vo svojom mobilnom telefóne uložené pod menom „M.“, pričom výslovne uviedol: „Keď ho mám v telefóne, tak ho poznám.“ Zároveň uviedol, že vedel, že M. predáva pervitín, a viackrát za ním posielal svojich známych, aby mu drogy zadovážili. Tento opis nepredstavuje len neurčitý alebo všeobecný dojem, ale konkrétne popísaný spôsob kontaktu s predajcom drog, vrátane uvedenia miesta (B., parkovisko pred Lidlom), dopravného prostriedku (bordový Mercedes), spôsobu transakcie (odovzdanie peňazí, odovzdanie drogy), a obdobia (marec až máj 2020).

Významným prvkom tejto výpovede je skutočnosť, že hoci svedok nepoznal obžalovaného po mene a výslovne uviedol, že sa s ním osobne nestretol, spájal ho s konkrétnym telefónnym číslom a prezývkou, pod ktorou ho evidoval vo svojom telefóne. Práve toto telefónne číslo bolo v rámci operatívnych úkonov monitorované a na základe odpočúvania bola odhalená komunikácia týkajúca sa predaja drog.

Hoci svedok sám nedostal pervitín priamo z rúk obžalovaného, jeho výpoveď potvrdzuje, že:

- obžalovaný pravidelne a systematicky distribuoval pervitín,
- konkrétne osoby za ním chodili za účelom nákupu drog,
- miesto, čas, spôsob a rozsah tejto činnosti boli opakovane pozorované svedkom,
- telefonická komunikácia smerovala na číslo patriace obžalovanému,
- vozidlo a spôsob predaja zodpovedá popisom iných svedkov (napr. F. B., G. H.).

V spojení s ďalšími dôkazmi, najmä s výpoveďou F. B., ktorý pri výsluchoch obžalovaného jednoznačne označil ako osobu, od ktorej osobne prevzali pervitín, výsluchoch svedka H. v kontexte výsledkov sledovania zo dňa 14.07.2020 ako aj s obsahom odpočúvaných komunikácií a ich väzbou na konkrétne osoby a mobilné čísla, predstavuje výpoveď svedka A. relevantný a usvedčujúci dôkaz, ktorý významne prispel k objasneniu identity predajcu, ako aj k celkovému obrazu páchania trestnej činnosti obžalovaným.

Preto odvolací súd konštatuje, že túto výpoveď je potrebné považovať za dôkaz, ktorý rovnako významne usvedčuje obžalovaného z predmetnej drogovovej trestnej činnosti, a výhrady obžalovaného v tomto smere považuje za nedôvodné.

Odvolací súd sa dôsledne zaoberal aj ďalšími odvolacími námietkami obžalovaného, ktoré smerovali proti skutkovým a právnym záverom okresného súdu, konkrétne vo vzťahu k údajnej participácii obžalovaného na predaji drog G. H., ako aj vo vzťahu k spoločnému konaniu s E. B. a k vlastníctvu drog zaistených pri prehliadke motorového vozidla zn. Mercedes.

K námietke týkajúcej sa úvahy okresného súdu o účasti obžalovaného na predaji drog G. H., ktorému boli omamné látky reálne odovzdané osobou F. B., odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd správne nezaložil svoje rozhodnutie výlučne na tejto samotnej skutočnosti. Okresný súd vychádzal zo súboru viacerých dôkazov, ktoré vo vzájomnej súvislosti vytvárajú logický reťazec usvedčujúcich okolností. Zo spisu jednoznačne vyplýva, že obžalovaný A. B. zabezpečoval podmienky na realizáciu predaja drog, a to vrátane ich držby, skladovania, presunov a odovzdania ďalším osobám, čomu zodpovedajú aj záznamy o jeho komunikácii, výpovede svedkov a výsledkoch prehliadky motorového vozidla.

Právoplatné odsúdenie F. B. v inej trestnej veci nebráni tomu, aby boli v tomto konaní samostatne vyhodnocované dôkazy smerujúce k zisteniu miery zapojenia ďalších osôb vrátane obžalovaného A. B. do rovnakej trestnej činnosti. Zásada ne bis in idem v tomto prípade nedopadá na obžalovaného, ktorý nebol v uvedenej veci 1T/54/2021 právoplatne odsúdený. Skutočnosť, že sa skutok už stal predmetom právoplatného rozhodnutia vo vzťahu k inej osobe, nevylučuje, že súd v inom konaní skúma účasť ďalších páchatelov, a to na základe vlastného hodnotenia dôkazov.

Rovnako tak nie je dôvodná námietka, že okresný súd neodôvodnil záver o spoločnom postupe obžalovaného A. B. a spoluobžalovanej E. B.. Zo skutkových okolností, ktoré sú podrobne rozobraté v rozsudku, jednoznačne vyplýva, že obaja sa na trestnej činnosti podieľali dlhodobu, systematicky, s rozdelenými úlohami a opakovane. Svedkovia F. B. i E. A. opísali model predaja drog, v rámci ktorého sa obžalovaný B. zúčastňoval na odovzdávke a preberal peniaze, zatiaľ čo spoluobžalovaná vystupovala ako osoba prítomná v aute, ktorá sa na predaji spolupodieľala. K tomuto záveru prispeli aj zistenia z prehliadky vozidla, ktoré obžalovaný užíval – konkrétne zadržanie drog a obalov zodpovedajúcich výpovediam svedkov o ich forme a množstve. Na základe toho prvostupňový súd dôvodne uzavrel, že ide o spoločnú trestnú činnosť, vykonávanú po predchádzajúcej dohode.

Argument obhajoby, že súd neuviedol, na základe čoho dospel k záveru, že drogy vo vozidle patrili práve obžalovanému A. B., je v rozpore s obsahom rozsudku. V ňom je podrobne uvedené, že obžalovaný mal dispozičné oprávnenie k vozidlu, drogy sa nachádzali v priestore dostupnom z jeho miesta vo vozidle, a navyše ich balenie, množstvo a forma zodpovedali opisom predaja drog svedkami. To všetko bolo doplnené analýzou komunikácie a ďalších listinných dôkazov, ktoré potvrdili, že vozidlo využíval v súvislosti s páchaním drogovej trestnej činnosti.

Z týchto dôvodov odvolací súd konštatuje, že námietky obžalovaného sú založené na účelovej interpretácii jednotlivých dôkazov, bez ich hodnotenia v súhrne, a preto ich považuje za nedôvodné. Rozhodnutie okresného súdu v tomto rozsahu obstálo aj v rámci odvolacieho preskúmania.

Odvolací súd sa ďalej zaoberal aj námietkami obžalovaného, ktorými spochybňuje zákonnosť použitia záznamov z telekomunikačnej prevádzky týkajúcich sa telefónneho čísla XXXX XXX XXX, pričom namieťa, že toto číslo údajne nepatrilo jemu, ale osobe menom F. N., a že príkaz na odpočúvanie (č.l.569-573) bol vydaný voči inej osobe – konkrétne voči E. G., nar. X. X. XXXX. Na tomto základe obhajoba tvrdí, že išlo o dôkaz získaný nezákonne a že ho preto nemožno použiť proti obžalovanému A. B.. S týmto právnym názorom sa však odvolací súd nestotožňuje a považuje túto námietku za nedôvodnú.

Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa neprebral použitie telekomunikačného dôkazu mechanicky, ale oprel sa o komplexný súbor dôkazov, z ktorých jasne vyplýva, že predmetné telefónne číslo v relevantnom období aktívne používal obžalovaný A. B.. Táto skutočnosť bola preukázaná viacerými výpoveďami svedkov, najmä E. A., ktorý uviedol, že mal dané číslo uložené v telefóne pod menom „M.“, a že „M.“ je jeho rodinný príslušník – obžalovaný B.. Okrem toho aj svedok F. B. komunikoval z t.č. XXXX XXX XXX s obžalovaným ohľadom nákupu drog na monitorovanom čísle (č.l. 296).

Okrem výpovedí svedkov sa okresný súd opieral aj o telekomunikačné dáta, ktoré potvrdzovali kontakty tohto čísla s osobami z prostredia distribúcie drog, ako aj ich obsah a frekvenciu, ktoré jasne indikovali, že išlo o prostriedok užívaný osobou zapojenou do tejto činnosti. Samotná identifikácia používateľa čísla ako A. B. bola teda výsledkom dôkazného procesu, nie predpokladu.

Pokiaľ ide o námietku nezákonnosti dôkazu z dôvodu, že príkaz na odpočúvanie bol vydaný voči inej osobe, odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax a stanoviská Najvyššieho súdu

SR, podľa ktorých nie je v rozpore so zákonom, ak sa počas zákonne nariadeného odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky získajú informácie aj o iných osobách než tých, na ktoré bol príkaz pôvodne vydaný, za predpokladu, že sa tieto informácie týkajú závažnej trestnej činnosti a sú následne použité v konaní vedenom proti týmto osobám. Takéto použitie dôkazu je prípustné a zákonné, pričom neporušuje právo na spravodlivý proces, pokiaľ je zabezpečená možnosť obhajoby a vykonania dôkazov v kontradiktórnom konaní.

Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade, ak bolo číslo XXXX XXX XXX pôvodne monitorované v rámci konania vedeného voči inej osobe, zákonnosť jeho použitia v tomto konaní nie je dotknutá, nakoľko išlo o zákonne získané údaje, ktoré boli relevantné pre vyšetrovanie inej osoby zapojenej do trestnej činnosti. Nešlo o tzv. náhodný dôkaz, ale o logický výstup z legálneho operatívneho prostriedku, ktorý umožnil rozšírenie trestného stíhania na ďalších páchatel'ov. Tento prístup je v súlade aj s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý opakovane judikoval, že použitie takto získaných údajov voči tretej osobe je prípustné, ak ich zákonnosť možno preskúmať a ich využitie prešlo zákonným procesom dokazovania.

Odvolačný súd preto uzatvára, že námietky obžalovaného o údajnej nezákonnosti použitia dôkazu z telekomunikačnej prevádzky neobstoja, a to jednak pre nepravdivosť východiska o tom, že číslo nepoužíval obžalovaný, ako aj pre nesprávne právne posúdenie zákonnosti získania dôkazu. Súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom a na podklade komplexného hodnotenia dôkazov, pričom jeho záver o identite používateľa čísla ako obžalovaného A. B. je logický, zákonný a dôkazne podložený.

Odvolačný súd sa napokon zaoberal námietkami obžalovaného, ktorými namieta údajne účelový postup okresného súdu pri hodnotení dôkazov, najmä tvrdením, že súd si vopred vytvoril určitú predstavu o vine obžalovaného, selektoval dôkazy a údajne jednostranne smeroval dokazovanie len k potvrdeniu obžaloby. Tieto výhrady však odvolací súd považuje za nepodložené a nedôvodné.

Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd postupoval v súlade so zásadami trestného konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre zistenie skutkového stavu, a to nielen vo vzťahu k dôkazom potvrdzujúcim verziu obžaloby, ale aj vo vzťahu k okolnostiam, ktoré svedčili v prospech obžalovaného. Súd žiadnym spôsobom nevylúčil zo zreteľa žiadny relevantný dôkaz a svoj skutkový záver vyvodil z komplexného hodnotenia všetkých vykonaných dôkazov, ktoré posudzoval v súvislostiach, nie izolovane.

K výhrade obžalovaného, že súd vykonával tzv. „nepřípustnú selekciu dôkazov“ a že údajne konal v rozpore s nálezom Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 617/2000, odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu nevyplýva žiadne porušenie práv na obhajobu ani dôkazový formalizmus. Uvedené rozhodnutie českého Ústavného súdu síce upozorňuje na povinnosť rešpektovať rovnosť zbraní a neselektívnosť dokazovania, no tieto princípy boli v danom prípade plne dodržané.

Pokiaľ ide o výhradu, že okresný súd vychádzal z výpovedí osôb stíhaných a súdených v iných veciach, konkrétne z trestných vecí vedených pod sp. zn. 1T/121/2020 a 1T/54/2021, odvolací súd konštatuje, že okresný súd nepoužil tieto výpovede ako samostatné alebo rozhodujúce dôkazy o vine obžalovaného. Naopak, súd sa opieral o výpoveď svedka G. H., ktorý bol riadne vypočutý na hlavnom pojednávaní v tejto veci, a teda išlo o zákonne vykonaný dôkaz, ktorého použitie je plne v súlade s Trestným poriadkom. Výpoveď F. B., ktorá bola súčasťou iného konania, nebola rozhodujúcim dôkazom v tejto veci – okresný súd ju po oboznámení sa so spisovým materiálom vyhodnotil ako doplnkový zdroj informácií, ktorý len dotváral obraz skutkového deja, pričom ho sám v rozhodnutí neoznačil za nosný dôkaz svedčiaci o vine obžalovaného.

Použitie informácií z iných trestných spisov, najmä ak ide o skutkovo súvisiace prípady, nie je obchádzaním zákona, pokiaľ ich súd posudzuje kriticky, obozretne a v súvislostiach s ďalšími dôkazmi, čo okresný súd v danom prípade dôsledne urobil. Navyše, samotná existencia právoplatných rozhodnutí vo veciach iných osôb zapojených do tejto trestnej činnosti nemôže byť dôvodom na diskvalifikáciu dôkazov, ktoré majú významné usvedčujúce hodnoty v kontexte obžalovaného – a už vôbec nie, ak je obžalovanému umožnené sa k nim v plnom rozsahu vyjadriť.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že obžalovaný v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali účelovosti či nezákonnosti postupu súdu prvého stupňa pri vykonávaní a hodnotení dôkazov, a preto jeho námietky smerujúce k údajnej selekcii dôkazov, resp. vopred vytvorenej predstave súdu o vine, považuje za nedôvodné. Rozhodnutie okresného súdu tak obstoja aj v tomto smere.

K výroku o treste a odvolacím námietkam okresného prokurátora:

Odvolačný súd sa následne zaoberal odvolaním okresného prokurátora, ktorý namietal neprimeranú miernosť uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody a jeho nesúlady so zákonnými kritériami pre ukladanie trestov. S týmito námietkami sa odvolací súd plne stotožnil a považuje ich za opodstatnené. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa síce správne konštatoval prevahu priťažujúcich okolností, najmä viaceré predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, no opomenul konštatovať aj opakované nerešpektovanie výchovného účinku predchádzajúcich trestov. Vzhľadom k tomu preto pri určovaní výmery trestu túto skutočnosť nezohľadnil v súlade so zásadami spravodlivého trestania, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody na samotnej spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby, ako keby išlo o osobu bez akejkoľvek trestnej minulosti.

Takýto postup súdu bol v priamom rozpore so zásadou individualizácie trestu, zakotvenou v § 34 a nasl. Trestného zákona, ako aj so zásadou proporcionality, rovnosti a predvídateľnosti rozhodnutí. Nemožno totiž považovať za spravodlivé, ak sa rovnaký trest ukladá recidivistovi, u ktorého sa opakovane preukázala absencia korekcie správania, ako aj nezaujím o rešpektovanie právneho poriadku, a zároveň prvopáchateľovi, u ktorého možno uvažovať o účinnosti miernejšej trestnej sankcie.

Odvolačný súd preto považuje napadnutý výrok o treste za arbitrárny, keďže okresný súd nijak nezodôvodnil, prečo uložil len minimálny trest v zákonnej sadzbe, hoci neidentifikoval žiadne výnimočné pohľadujúce okolnosti, ktoré by mohli takýto prístup odôvodniť. Zároveň sa nevysporiadal so závažnosťou skutku, mierou zavinenia obžalovaného, jeho postojom k spáchanej trestnej činnosti ani jeho osobnostnými pomermi, ktoré preukazujú vysokú mieru nebezpečnosti takéhoto správania pre spoločnosť.

Odvolačný súd preto na základe § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Galanta a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanému uložil nový, sprísnený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, a to po zohľadnení právnej úpravy účinnej po 6. auguste 2024, ako to učinil i prvostupňový súd. Obžalovaného zároveň zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Odvolací súd má za to, že takto uložený trest je zákonný, primeraný a spravodlivý, keď primerane reflektuje jednak povahu a závažnosť spáchaného skutku, jednak kriminálnu minulosť obžalovaného, ako aj celkový spoločenský význam trestnej represie vo vzťahu k drogovej trestnej činnosti. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trnave jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.